

de la *mêlée*, încercând mai curând să raționalizeze decât să rezoneze. George Alexandru, mahmur și dezabuzat, este un fost seducător credibil. Anda Caropol și Petrică Popa joacă în vervă un cuplu conformist și ridicol. Pe scenă fâlfăie rochii ample și fastuoase, marca Levintza.

Adevărul este că miza piesei e prea mică pentru talente atât de mari, astfel încât acestea din urmă debordează cam fără rost. Dacă linia parodică ar fi fost mai sigur urmărită de către toți actorii, nu numai de către Alexandru Repan, ar fi putut ieși ceva interesant. Așa cum se prezintă lucrurile, publicul rămâne nedumerit de ce se face atâta caz de o familie dezechilibrată, a cărei dramă nu are nimic semnificativ. Costumul impecabil și ținuta de Jean Marais ale autorului, venit special la premieră, contrastează cu subțirimea producției sale. Ca pentru a sublinia lipsa unui obiectiv mai ca lumea, Valentin Teodosiu îngână tot timpul la difuzor „Vino la pod, iubita mea!”.

Adrian Mihalache

Ilinca Goia și Ada Navrot

Lucruri pentru care trăim și murim

NOAPTEA IGUANEI de Tennessee Williams ● TEATRUL „V.I. POPA” din BÂRLAD

● Data reprezentăției: 6 octombrie 2001 ● Regia: Irina Popescu Boieru

● Scenografia: Rodica Arghir ● Distribuția: Marcel Anghel (Reverendul Shannon), Lily Popa Alexiu (Maxine Faulk), Ozana Ciubotaru Costin (Hannah Jelkes), Eudoxia Volbea (Judith Fellowes), Virgil Leahu (Nonno), Oana Tofan (Charlotte Godall), Dan Narcis (Jake Latta), Cristian Costin (Hank), Ionuț Gânju (Pedro), Sorin Ghiorghe (Pancho), George Sobolevschi (Strigoiful), Dana Tomiță, Geta Cacevschi, Cătălina Rusu, Petronela Ene, Simona Bercu (Alaiul fetelor bătrâne).

Calvarul Teatrului „Victor Ion Popa” din Bârlad continuă și, potrivit celor mai optimiste preziceri, el nu se va încheia decât o dată cu începutul stagiunii viitoare. Edificiul instituției bârlădene, șubrezit de timp și de calamități, se află într-un lung proces de reconstrucție. Deocamdată, scena poate găzdui, în condiții de siguranță, dar nu și de confort ambiental, spectacole gen „studio”. S-a și încercat, cu rezolvări nu lipsite de interes, montarea, în acest spațiu, a unei drame

anti-studio, **Patima roșie** de Mihail Sorbul. Sala Casei de Cultură din Bârlad, improprie (prin dotări tehnice sumare și printr-o acustică nefericită) ridicării la verticală a unor spectacole normale, a fost socotită, totuși, o soluție de traversare a acestei perioade de interminabil provizorat.

Oarecum paradoxal, starea sufletească a celor din interiorul instituției e una încrezătoare în steaua lor norocoasă; relațiile sunt de bună-înțelegere și de participare totală la „ce se

poate face”. Iată de ce publicul local (dar și din alte așezări, mai apropiate sau mai depărtate), un public format, în timp, cu răbdare și cu înțelegere, este poftit, în actuala stagiune, la spectacole care se cheamă **Livada de vișini** de A. P. Cehov, **Flecărelile femeilor** de Carlo Goldoni, **Patima roșie** de Mihail Sorbul, **Omul care aduce ploaie** de R. Nash. Se alătură acestora și noua premieră (la sala Casei de Cultură) cu **Noaptea iguanei** de Tennessee Williams.

Pentru ducerea la bun sfârșit a acestei temerare întreprinderi, conducerea teatrului și-a asigurat colaborarea unui tandem a cărui eficiență artistică a fost verificată în câteva montări: regizoarea Irina Popescu Boieru și scenografa Rodica Arghir, ambele de la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Spectacolul rezultat este unul de palmares pentru instituția bârlădeană,

chiar dacă nu toate rolurile au beneficiat de interpretări pe măsură. Regizoarea s-a dovedit fidelă intențiilor urmărite de autor în scrierile sale dramatice: de a produce colocvii „despre lucrurile pentru care trăim și murim”. Într-o parcurgere atentă a binecunoscutei întâmplări din **Noaptea iguanei**, ea s-a concentrat asupra zonelor nevăzute ale sufletului omenesc, zone bănuite de demoni interiori. Lectura scenică, sensibilă la dominantele lirice și la nefericirile care se întretaie în piesa lui Tennessee Williams, a căutat să explice ratarea și tristețile omului singur înconjurat de singurătățile altor oameni prin starea de criză morală generalizată; ușile par închise, pentru acești solitari, în toate direcțiile. Și atunci ei trăiesc mai mult din închipuirii decât din realități. O rază de speranță pare a fi adusă, pentru nonconformistul reverend Shannon, de Hannah Jelkes, cea care-l poartă pe bătrânul ei bunic, Nonno, poetul revolut, cum își cară melcul cochilia; între fanata lui poveste de iubire cu Maxine Faulk și geana de înseninare anunțată de Hannah, iguanei, adică libertății interioare capturate și ținute prizonieră pentru o iminentă sacrificare, i se mai oferă o șansă. Viitorul e însă cum nu se poate mai incert, rămânând astfel și după încheierea poveștii. Regizoarea lasă fiecăruia dintre privitori dreptul de a și-l imagina după voință. Interpretii au acceptat cu vădită disponibilitate propunerea lecturii regizorale și, într-un decor care subliniază prin stridente suspect-opti-

miste spaimele și prăbușirile interioare, au căutat să transforme propunerea în act artistic. Se cuvin reținute, sub acest aspect, trei reușite care stau dincolo de orice îndoială. Marcel Anghel, în Reverendul Shannon, semnează, credem noi, cea mai deplină izbândă personală înregistrată în 20 de ani de profesiune, toți petrecuți la Teatrul „Victor Ion Popa”, timp în care a purtat pe această scenă 70 de roluri. Controlându-și cu acribie temperamentul vulcanic, generator, în alte împrejurări, de excese vocale sau gestice, Marcel Anghel conferă personajului său o tragică balansare între nevoia de tandrețe și de împlinire firească a rosturilor vieții și tenebrele interioare, care-l îndeamnă către abandon și neființă. Actorul surprinde și încântă prin știința de a conferi măsură și echilibru, adică valoare, rostirii, mișcării, tăcerii împovărate de gânduri. În Nonno, am întâlnit un actor renăscut cumva miraculos, după ce, o vreme, părea să se fi retras, ca ambiție profesională, într-un anonim protector, un actor care și-a construit rolul dintr-o multitudine de nuanțe grăitoare - Virgil Leahu; nimic șarjat, nimic de prisos în această târzie imagine a unor vremi și a unor oameni care mai credeau, încă, în magia verbului poetic și care s-au cantonat definitiv între umbre. Cea de a treia evoluție fără cusur aparține actriței Eudoxia Volbea, într-un rol de aparent plan secund, transformat în generator și suport central al atmosferei întregului - Judith Felloves. Precipitându-și neconținut in-

trările, ieșirile, lamentațiile, reproșurile, uimirile candidе sau viclene, instalându-și personajul într-o vesel-întristătoare stare de ridicol pretențios, revendicând solemn derizoriul, personajul împlinit de Eudoxia Volbea devine însăși emblema degringoladei sub semnul căreia se mișcă existențele din **Noaptea iguanei**.

Insuficient decantat, sub raportul delimitării propriilor înfrângeri și speranțe, a fost, la premieră, personajul Maxine Faulk, interpretat de Lily Popa Alexiu, după cum erorile de ritm, atât în rostire cât și în mișcare, au diminuat impactul intelectual și emoțional transmis sălii de Hannah Jelkes, rol încredințat puțin experimentatei Ozana Ciubotaru Costin. Dacă soluția care recomandă trecerea aiurit-săltăreață prin scenă a celor doi flăcăi *factotum* - Pedro și Pancho (Ionuț Gânuș și Sorin Ghiorghe) - trebuie reproșată regiei, prezența constant incoloră a junei Charlotte Godall (Oana Tofan) aparține, fără dubii, actriței.

Semnificativă pentru climatul de înțelegere din teatrul bârlădean ni s-a părut participarea la spectacol, prin apariția lor devălmășită în Alaiul fetelor bătrâne, a unor actrițe pe a căror fișă de creație se înscriu destule roluri importante sau care fac parte din „noul val” bine cotate ca potențial interpretativ. Ne gândim în primul rând la Dana Tomiță, de al cărei nume se leagă multe dintre succesele Teatrului „Victor Ion Popa”.

Constantin Paiu

Sorin Oros și
Ortansa
Codreanu în
Cafeaua...

Un posibil coupé

QUO VADIS HOMO SAPIENS?, spectacol-coupé ● TEATRUL DE NORD din SATU MARE ● Data reprezentației: 21 octombrie 2001 ● CAFEUA DOMNULUI MINISTRU de Horia Gârbea ● Regia: Carol Erdős ● Scenografia: Alexandru Radu ● În distribuție: Sorin Oros, Ortansa Codreanu, Paula Chirilă ● VORBEȘTE-MI CA PLOAIA ȘI LASĂ-MĂ SĂ TE ASCULT de Tennessee Williams ● Regia: Bessenyei István ● Scenografia: Alexandru Radu ● În distribuție: Ortansa Codreanu, Sorin Oros.

Mi se pare nițel cam pretențios titlul *Quo vadis homo sapiens?* pentru spectacolul-coupé de la Sala Studio a Teatrului de Nord, în alcătuirea căruia intră o comedie modică semnată de Horia Gârbea și o piesă de

rangul al doilea aparținându-i lui Tennessee Williams. Între *Cafeaua domnului ministru* și *Vorbește-mi ca ploaia și lasă-mă să te ascult* sunt diferențe tematice și stilistice pe care nici măcar o speculație argumentativă de tipul „amândouă vorbesc